

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

03/2023/HR

Služiti Bogu

Uvodni članak:
U zlu kao i u dobru

Služba Božja:
Kako Služiti s
Kristom?

Crkveni nauk:
Ređenje žena: Isus
Krist i Crkva

Novoapostolska Crkva
International

U zlu kao i u dobrom

Draga braćo i sestre,

Bog nikoga ne zaboravlja. Njemu su poznate sve naše misli. On poznaje tvoje probleme. Razumije tvoju bol. Imaj pouzdanja u njega! On će ti sigurno pomoći.

Želio bih ovu poruku Duha Svetoga uputiti prije svega onima koji se nalaze u poteškoćama ili nevoljama. Mnoga braća i sestre moraju živjeti sa svojom bolešću, drugi se opet moraju boriti s problemima na poslu, u obitelji, u svojoj bračnoj zajednici. Ima mnogo i onih koji se bore s financijskim problemima.

Ovu bih poruku želio uputiti i onima koji su na drugoj strani. Onima koji proživljavaju mnoge lijepe stvari, koji su naprosto zadovoljni i radosni. Možda se donekle i srame, budući da nemaju nikakvih problema ni poteškoća. Doživljavaju Božji blagoslov i Božju prisutnost u svom životu.

Želim im poručiti da se ne trebaju sramiti. Isus razumije vašu radost. Zahvaljujte mu na primjeren način i uživajte u blagoslovu koji vam Bog udjeljuje.

Srdačan pozdrav

Jean Luc-Schneider

Kako služiti s Kristom?

Jošua 24,15b

*Ja i moj dom služit ćemo
Gospodinu.*

Draga moja braćo i sestre, jučer smo proveli predivne trenutke među mladima i veoma sam se ugodno osjećao u društvu s apostolima iz Kenije, Ugande, Tanzanije i Južnog Sudana. Silno želim da i oni koji su s nama povezani mogu osjetiti i doživjeti sličnu radost kakvu smo mi zajedno pritom osjećali i doživjeli! Radovao sam se također dok sam razgledavao štandove pojedinih apostolskih okruga. Mladi su mi objašnjavali kako nastoje služiti Gospodinu i izvan Crkve.

Pokazali su nam što čine u Crkvi i što čine kada su izvan nje. Znam cijeniti njihovu poruku budući da nam ona poručuje nešto veoma važno: a to je da kao djeca Božja nemamo dva života, jedan kada smo u crkvi, a drugi

privatni kada smo izvan crkve. Želimo biti pravi Kristovi učenici i živjeti po njegovom nauku i kada smo u crkvi i kada smo izvan crkve. Želimo se uvijek ponašati kao Kristovi učenici bilo da smo u zajednici, ili u svom privatnom životu. Važno je biti Kristov učenik i kod kuće, kao suprug i kao supruga. Želimo biti pravi Kristovi učenici u svojoj obitelji, u svom životu kao studentica ili student, u svom profesionalnom životu i u društvu općenito. Nemamo razloga ne vršiti zapovijedi u bilo kojem segmentu životu. Nastojmo uvijek biti pravi Kristovi učenici i sluge!

U našem se današnjem biblijskom tekstu govori o Jošui. Poznata vam je njegova povijest. Bio je sluga Božji. Zajedno s Mojsijem prošao je kroz pustinju. Kao i Mojsije vjerovao je u obećanje koje je Bog dao svom narodu da će ga osloboditi iz Egipta i uvesti ga u obećanu zemlju. Bila je to zamršena priča, ali su Mojsije i Jošua vjerovali u Božje obećanje i imali su pouzdanja u Boga.

Vrativši se iz Kanaana kamo ga je Mojsije bio poslao kao izvidnicu, Jošua je rekao: „Nemojte se bojati naroda one zemlje. Bog je obećao da je s nama i on će biti s nama i zaštititi nas“ (usp. Br 14,6-9). Ostali izvidnici nisu nažalost imali slično pouzdanje u Boga; Jošua, za razliku od njih, nije prestajao služiti Gospodinu.

Naslijedivši Mojsija, uveo je narod u obećanu zemlju i pobijedio sve neprijatelje. Na kraju svog života sazvao je narod da bi ga podsjetio kako je Bog održao svoje obećanje, ta ga pozvao da zbog toga bude zahvalan Bogu i da se sam odluči što želi činiti, a da će on i njegov dom služiti Bogu u zahvalnosti.

Jošua je služio Bogu, jer je vjerovao u njegovu riječ i imao pouzdanja u njega. Prije nego li su bila ispunjena sva obećanja, on je imao pouzdanja u riječ Božju; a kasnije kada je vidio da je Bog ispunio svoja obećanja, služio mu je iz zahvalnosti.

Draga braćo i sestre, to vrijedi i za nas danas. Bog nam je obećao nešto predivno. Želi nas uvesti u svoje kraljevstvo gdje možemo s Kristom služiti i vladati. U novom ćemo stvorenju služiti Gospodinu. Hvalit ćemo ga i klanjat ćemo mu se. Zbog toga često ponavljam da ćemo i za tisuću ćemo godina još uvijek imati razloga hvaliti Gospodina i iskazivati mu svoju zahvalnost. Ono što će nam

darovati toliko je veliko da nikada nećemo prestati hvaliti ga i zahvaljivati mu. Tako ćemo navijeke služiti Gospodinu.

Klanjat ćemo se njegovom imenu i hvaliti ga te zajedno s njime vladati. To ne znači da ćemo vladati nad drugim ljudima, već da ćemo sudjelovati u njihovoj slavi, u njihovoj pobjedi nad grijehom i u njihovoj pobjedi nad zlom. To je jedno od obećanja koje nam je dano. Budući da vjerujemo u njegovo obećanje i da se pouzdajemo u njega, želimo mu služiti već sada. Želimo naučiti sada što ćemo raditi u vječnosti.

Neka od Božjih obećanja su se ispunila tako da već sada imamo razloga biti mu zahvalni. Zahvaljujemo Bogu za žrtvu Isusa Krista. Zahvaljujemo Bogu što nas je izabrao. Zahvaljujemo Bogu da smo postali djeca Božja i da smo mogli primiti sakramente.

Neki običavaju reći da kršćanska vjera počiva na vrsti postojanja „već“ i na „ne još“. Kada je Isus došao na zemlju, propovijedao je o dolazećem kraljevstvu Božjem, ali je također rekao da je ono već među ljudima (usp.

Lk 17,21). Isus je nadvladao grijeh i zlo. To se je već dogodilo i to je konačno. Ali još uvijek nisu vidljivi svi učnici te njegove pobjede, jer je zlo još uvijek prisutno na zemlji. Mi smo već djeca Božja, ali što ćemo biti nije još objavljeno (usp. 1 Iv 3,2). Služimo, dakle, Gospodinu zato jer se pouzdajemo u Boga. Mnogo od onoga što nam je Bog obećao nije još vidljivo, ali se ipak pouzdajemo u njega. Služimo mu, međutim, iz zahvalnosti za onaj dio ostvarenih obećanja koji je već vidljiv.

Poznato vam je kako služimo Gospodinu: okupljamo se na službi Božjoj da se Bogu klanjamo i da slavimo i hvalimo njegovo ime. Gospodinu služimo i tako da ga priznajemo kao svog Gospodina i Učitelja. To služenje je važno za nas. Tko želi služiti Gospodinu, mora prihvatiti da je on Učitelj, a da je čovjek sluga. To znači da prihvaća njegov zakon i njegove zapovijedi, da prihvaća istinu da je Gospodinova volja iznad njegove vlastite volje. Spomenimo se Marije, Isusove majke. Kada joj je bilo rečeno da će roditi Sina Božjega, rekla je anđelu na kraju: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj!“ (Lk 1,38).

*Želimo služiti Gospodinu,
ali mu želimo služiti s
Kristom.*

Bogu treba služiti
iz ljubavi

Služimo mu također tako da dajemo svoj doprinos njegovom djelu otkupljenja. Pomažemo svom bližnjemu da pronade put spasenja i da krene tim putem. Željeli bismo da on po nama otkrije ljubav koju mu Bog iskazuje. Gospodinu služimo dakle tako da mu se klanjamo, slušamo njegovu riječ i dajemo svoj doprinos njegovom djelu otkupljenja.

Naše ovogodišnje geslo glasi: „S Kristom služiti i vladati.“ Dragi moji mladi, draga braćo i sestre, veoma je važno ne samo da želimo služiti Gospodinu, već da mu želimo služiti s Kristom. Ne želimo služiti Bogu na način kao što mu je služio narod Starog saveza. Mi smo kršćani i nasljeđujemo Krista i želimo služiti zajedno s njime. Krist je jasno rekao da čovjek ne služi Gospodinu tako da se samo pridržava određenog broja pravila. Židovi su u njegovo vrijeme imali dugačak popis pravila kojih su se trebali držati, i vjerovali su da će time automatski primiti Božji blagoslov. Isus je, naprotiv, rekao da je najvažnija zapovijed ljubavi: „Ljubi Boga i ljubi svoga bližnjega!“ (usp. Mk 12,28-34).

Bogu treba dakle služiti iz ljubavi. To je bio

problem u Starom zavjetu. Narod je služio Gospodinu i poštovao je njegove zapovijedi, ali je to činio s namjerom da primi blagoslov. Ako to ponekad nije imalo željenog učinka, mislio je da je možda bolje služiti nekim drugim bogovima, drugim idolima. Na taj je način pokušao dobiti ono što je želio. Služio je Gospodinu iz osobnog interesa. Očekivao je nagradu za svoje služenje. Isus, međutim, poziva ljude da služe Bogu iz ljubavi.

Kada je sotona došao da ga napastuje, Isus mu je rekao: „Gospodaru, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služi!“ (Mt 4,10). Služimo s Kristom! Bogu služimo iz ljubavi i jedino iz tog razloga mu služimo. Nije nam potreban nikakav drugi Bog, nisu nam potrebni nikakvi idoli. Služimo Gospodinu jer se pouzdajemo u njega.

Iz ljubavi služimo Bogu njemu na slavu, a ne na slavu nama ljudima. Isus je jednom bio veoma jasan kada je govorio o ljudima koji su došli u hram i prinosili velike žrtve. Nakon toga su hodali gradom i galamili o tome kako bi što više ljudi znalo da su prinijeli žrtvu. Oni nisu iskreno služili Bogu, već su tražili

slavu za sebe. Tko ne služi s Kristom, služi na svoju osobnu slavu: „Pogledajte kako sam dobar, pogledajte što sam učinio za Crkvu i za Gospodina!“ Isus je rekao: „... neka ti ne zna ljevica što ti čini desnica, kako bi tvoja milostinja bila tajna!“ (Mt 6,3.4). Dobro bi bilo kada bismo si ponekad dozvali u sjećanje taj Isusov savjet. Služimo Bogu s Kristom, ne nama na slavu, već na slavu Božju!

Spomenimo se zgodice o bogatom mladiću: služio je Gospodinu, vršio je zapovijedi i bio je veoma bogat. Kada je pitao Isusa što još treba učiniti da bi stekao vječni život, Isus mu je rekao: „Hajde prodaj što imaš... Onda dođi i slijedi me!“ (Mt 19,21). Ali mladić nije bio na to spreman. Bio je spreman služiti Bogu, ali ne i služiti mu s Kristom. Tko služi Bogu iz ljubavi prema Kristu za njega je zajedništvo s Kristom važnije od svakog zemaljskog bogatstva i uspjeha. Služiti s Kristom znači najveću važnost pridavati zajedništvu s Kristom.

Petar je služio Kristu, ali ponekad nije služio s njime. Kada mu je Isus najavio svoju patnju i smrt, Petar nije htio vjerovati njegovim riječima. Zar bi Sin Božji koji je služio Bogu trebao umrijeti? To po Petrovu shvaćanju nije bilo moguće! Isus mu je rekao: „Sotono, idi mi s očiju!“ (Mt 16,23). Nije dobra pomisao da ćemo biti oslobođeni patnje i nevolje ako služimo Gospodinu. Isus je rekao da će oni koji ga slijede morati trpjeti kao što je i on trpio. Služiti s Kristom znači da smo spremni služiti Bogu i onda kada zbog toga moramo podnositi patnju i nevolju. Želio bih spomenuti još jednog slugu Božjeg, a taj je Ivan Krstitelj koji je bio veliki prorok

i koji je služio Gospodinu. On je vršio svoj nalog i najavljivao je dolazak Mesije - ali nije bio spreman služiti s Kristom. Htio je da Bog kažnjava grešnike i da uspostavi red na zemlji. Ali to nije bilo Isusovo poslanje. On nije bio došao da vlada svijetom; da rješava probleme ljudi; da kažnjava zločince. Njegovo je poslanje bilo da oslobodi grešnike.

Mnogi ljudi govore da su sluge Božji i uvjereni su da je njihov nalog u tome da brinu o redu i kažnjavaju grešnike. Isus je međutim rekao: „Moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta“ (Iv 18,36). Tko želi služiti Bogu treba ljubiti grešnike, a ne kažnjavati ih. Kada su farizeji htjeli kamenovati ženu koja je počinila preljub također su mislili da time služe Bogu. Isus im je, međutim, jasno poručio da nije njihova zadaća kažnjavati (usp. Iv 8,2-11). Nastojmo služiti Bogu s Kristom! Jednom drugom zgodom Isus je rekao da je lijepo da ljudi prinose žrtve Bogu. Ali da bi trebali to ostaviti ako istovremeno imaju nešto protiv svog brata i blišnjega, jer je u tom slučaju žrtva bezvrijedna. Rekao je: „Hajde i najprije se izmiri s bratom, pa onda dođi i prinesi dar svoj!“ (Mt 5,24). Time je želio reći da čovjek ne može služiti Bogu, ako mrzi svog brata, svog blišnjega. Služimo Gospodinu s Kristom! I posljednja točka o služenju s Kristom. Učenici su jednom međusobno raspravljali o tome tko je najveći među njima. U svakome od njih je možda tinjala ideja i nada da su bolji od onog drugog. Isus im je rekao: „Tko želi biti prvi, neka bude zadnji od svijeta i sluga svima!“ (Mk 9,35). Služiti Gospodinu znači također služiti blišnjemu. Služiti s Kristom ne znači vladati nad drugima i

naređivati im. Za to nema mjesta u Kristovoj Crkvi. Isus je rekao: „Sin Čovječji nije došao da mu služe, nego da on služi i da dadne život svoj kao otkup mjesto svih!“ (Mk 10,45).

Kao što vidite, ima mnogo načina kako možemo služiti Bogu, ali mu moramo služiti s Kristom i u skladu s njegovim naukom.

Čuli smo kako je Jošua rekao da će on i njegov dom služiti Gospodinu. To dakle znači da će Bogu služiti on sâm, ali i svi koji su mu bili povjereni. Te nas riječi sigurno potiču da pomis-

limo na dušobrižnike i vjernike koji su im povjereni. Pritom mislimo i na roditelje i njihovu djecu. Vjerujem da svi oni žele služiti Gospodinu zajedno s onima koji su im povjereni – ali nikoga ne možemo prisiliti da služi Gospodinu. Namamo ni pravo na to, niti je to volja Božja.

Bog želi da svatko sam izabere i odluči hoće li mu služiti ili ne. Prema tome, ni mi ne smijemo druge ljude na ništa prisiljavati. Mnogi su roditelji sami osjetili da svoje dijete ne mogu natjerati na služenje. Jedino što možemo učiniti je da u njima probudimo osjećaj i potrebu da slijede naš primjer.

To vrijedi i za vas, draga mlada braćo i sestre. Jednom ćete i sami postati roditelji, ali već danas možete poticati svoje bližnje da služe Gospodinu. Nemojte ih pokušati uvjeravati; nemojte im prijetiti; nemojte im obećavati nešto što niste sigurni da će se dogoditi; nastojte jednostavno u njima probuditi želju da slijede vaš primjer i da služe Gospodinu kako mu i sami služite.

Kako se to može činiti? Kod Jošue 24,14 čitamo: „I zato se sada bojte Gospodina i služite mu savršeno i vjerno!“ Ako i sami budemo savršeni i vjerni u služenju Gospodinu, moći ćemo i svog bližnjega i povjereni nam vjernike potaknuti da mu i oni služe.

Rekao sam da služimo Gospodinu iz zahvalnosti. Dokažimo da je naša zahvalnost iskrena. Spomenimo se naroda Izraela! Bili su zahvalni i hvalili su Boga uvijek kada bi ih izbavio iz neke

Okružni apostol Edy Isnugroho

Okružni apostol Kububa Soko

nevolje, ali su brzo sve zaboravljali, bili nezadovoljni i srtili se na Boga. Naša je zahvanost istinita, ako proizlazi iz poniznosti. Naša je zahvalnost istinita ako smo potpuno uvjereni da sve zahvaljujemo Bogu; da sve što imamo i jesmo zahvaljujemo milosti Božjoj a ne nekoj svojoj zaslugi, svom daru ili moći. Ponizan čovjek zna da nije zavrijedio ništa, već da je sve dar i milost Božja. Tko se na taj način doživljava istinski je zahvalan – a to se može vidjeti i osjetiti. Neka naša zahvalnost bude istinita i neka proizlazi iz poniznosti; tada će biti postojana i poticati nas da služimo Gospodinu.

Budimo ustrajni u svom pouzdanju u Boga! Premda ponekad morali dugo čekati prije nego li vidimo rezultate svog služenja i premda blagoslov još nije vidljiv. Puni smo nade, pouzdajemo se u Boga i ne odustajemo. Uvjereni smo da će Bog ispuniti svoje obećanje. Nema razloga da prestanemo služiti našem Bogu.

Na zemlji ima mnogo naše braće i sestara koji na taj način služe Bogu. Njigovo služenje očito nema nikakvog učinka. Nema vidljivih rezultata. Unatoč tome oni se pouzdaju u Boga i služe mu i dalje, jer je njihovo pouzdanje iskreno – ta njihova ustrajnost snažno utječe na ljude u njihovom okruženju.

Nastojmo i mi sami biti iskreni u svojoj ljubavi prema Bogu! Služimo Gospodinu iz zahvalnosti, iz pouzdanja i iz ljubavi! Neka naša ljubav prema Isusu Kristu bude iskrena!

Zaređeno je šest novih apostola: biskup Julius Mathayo Msambula, evangelist Charles Godwin Anangisye, biskup Obed Chisenga, biskup Michael Macha, biskup Macke Njunju i okružni starješina Ring Munkombwe Ndambo

Zgoda s bogatim mladićem nam pokazuje da je najvažniji odnos s Isusom. Svjestan da sam to već mnogo puta rekao, ponavljam još jednom. Ništa što se događa na zemlji ne može utjecati na iskrenu ljubav prema Kristu. Ništa što se na zemlji događa ne može razoriti iskrenu ljubav prema Kristu. Ponašanje drugih ljudi kao ni mišljenje većine ne može utjecati na iskrenu ljubav prema Kristu. Ljudi mogu govoriti što žele, mogu pisati i na internetu objavljivati što hoće, ali ne mogu utjecati na našu ljubav i na naš odnos prema Kristu.

Ni moja osobna situacija - bilo da sam bogat ili siromašan, bolestan ili zdrav - ne može uzdrmati moju ljubav prema Kristu. Ljubim Krista, jer on mene ljubi i to je razlog zašto mu služim. Isto tako iskrena mora biti i naša ljubav prema bližnjemu. Isusova ljubav je tako velika da želi s nama podijeliti zaslugu iz svoje žrtve i svoje poslušnosti Bogu. On nije učinio ni jedan jedini grijeh. Njegova je ljubav potpuna stoga je kao prvi čovjek mogao ući u Božju vječnu slavu - i ne traži od nas da učinimo ono što je i on učinio; jer zna da to nismo u stanju. Ako iskreno ljubim svog bližnjega, znači dakle da želim da i on dobije isto što i ja, ne želim biti bolji od njega niti imati nešto više od njega. Čovjek ne može imati više od potpunog zajedništva s Bogom Ne može dobiti nešto više niti postati nešto više, nego da bude kao što je Isus Krist. Ponekad stječemo dojam da se to dovodi u pitanje. Čovjek bi želio imati nešto više. Želi neku posebnu nagradu. Bio bih veoma zadovoljan kada bih mogao postati

sličan Kristu i ući u njegovu slavu. Prava ljubav prema bližnjemu ne traži da ima više od njega. Ona želi samo da i on primi isto.

Posljednja točka: Iskrenost možemo mjeriti i prema žrtvama koje smo spremni dati, prema stvarima kojih smo se spremni odreći kako bismo imali potpuno zajedništvo s Bogom. Odričem se svakog mišljenja koje nije spojivo s naukom Isusa Krista. Opraštam svom bližnjemu, jer mu moram oprostiti da bih bio jedno s Kristom. Naša se iskrenost mjeri i prema našim žrtvama koje prinosimo da bismo bili jedno s Kristom. Kada ljudi vide da njihova braća i sestre, da njihovi roditelji ili njihovi prijatelji iskreno i istinski služe Bogu, kada vide da smo doista spremni služiti Bogu s Kristom, kao što je to sam Krist činio, tada će mnogi od njih reagirati kao što je svojedobno reagirao i narod Izraela: „Služit ćemo Gospodinu, Bogu svojemu, i glas ćemo njegov slušati“ (Jošua 24,18).

SREDIŠNJA MISAO

Služimo Bogu jer vjerujemo u njegovo obećanje i jer smo mu zahvalni za njegova dobročinstva.

Služimo mu tako što slijedimo primjer Isusa Krista. Ako smo iskreni u svom nastojanju, možemo ljude u svom okruženju ohrabriti da i oni počnu služiti Bogu.

Ređenje žena: Isus Krist i Crkva

Biblijski prikazi Staroga zavjeta o stvaranju svijeta svjedoče o jednakopravnosti i jednakom dostojanstvu muškog i ženskog. Neke apostolske poslanice ističu ipak neke razlike. Što kaže Isus Krist o tome? A kako se Novoapostolska Crkva odnosila prema tom pitanju? - treći dio poučka na temu „Žene u duhovnoj službi“

Katekizam Novoapostolske Crkve poručuje da je Isus Krist „svojoj Crkvi neposredno dao samo jednu službu, to jest apostolsku službu“ (KNaC 7,4). Nakon toga slijedi nadopuna: „Isus Krist dozva svoje učenike te od njih izabra Dvanaesticu, koje prozva apostolima“ (Mk 3,13-19; Lk 6,13-16)“ (KNaC). Apostolat ima odlučujuće značenje za izgled i važnost duhovne službe. Stoga se mora postaviti i pitanje koje se noramtivne posljedice nameću za službu i Crkvu iz činjenice da je Isus za apostole pozvao isključivo muškarce.

Isusov izbor dvanaest apostola

Premda Isus nije dijelio rezerviranost svojih suvremenika prema ženama i premda su žene slijedile i pomagale njegove učenike, on je za apostole izabrao samo muškarce. U Evanđeljima po Mateju, Marku i Luki - dakle u sinoptičkim Evanđeljima - govori se o postavljanju dvanaesticu učenika za apostole (Mt 10,1-4; Mk 3,13-19; Lk 6,13-16).

Na pitanje zašto je Isus za vrijeme svog života na zemlji za apostole izabrao samo muškarce, može se odgovoriti tipološkim značenjem broja dvanaest. Praoci Izraela su bili upravo muškarci, zato je između njih i „očeva“ novog i sveopćeg Božjeg naroda - dakle dvanaest apostola - i u tom pogledu trebalo povući paralelu.

Za izbor muškaraca mogu se svakako iznaći i praktični razlozi koji su povezani s tadašnjom društvenom situacijom. Iz naredbe da propovijedaju evanđelje, sama po sebi nametnula se i potreba da se službu povjeri muškarcima, tim više što je Isus poslao apostole i dao im izričitu zapovijed: „Ne idite k poganima, ne ulazite ni u jedan samarijski grad!“ (Mt 10,5). U svom su se djelovanju morali dakle ograničiti na židovsko stanovništvo i naravno -kao što je i on sâm činio i kako je bilo uobičajeno do sredine prvog stoljeća - naviještati poruku kraljevstva Božjeg u sinagogama (Mk 1,39; 6,1 sl; Dj 13,14; 17,17). Na bogoslužjima u sinagogama

mogli su, međutim, sudjelovati samo muškarci, i samo su oni imali pravo čitati iz Svetih pisama i tumačiti ih. Za židovsko društvo nije bilo prihvatljivo da ijedno od tih zaduženja obavlja žena.

Pitanje obilježja

Odustane li se od svrstavanja Isusovog izbora muškaraca za apostole u određeni povijesni trenutak, u ondašnje kulturološko okruženje ili pak u određenu razinu svijesti o spasenju, s istim pravom moglo bi se tražiti da se apostolat trebao sastojati ne samo od muškaraca, već isto tako samo od Židova; i tako bi ih smijelo biti samo dvanaest, a ne više.

I personalno zaposijedanje apostolske službe nakon devetnaestog stoljeća bi bilo upitno, budući da je Isus svojedobno od tada izabranih apostola zahtjevao „da ga prate“ (Mk 3,14), to jest da budu s njime na njegovim kretanjima Palestinom.

Kada bi taj zahtjev bio isto tako znak pravog apostolata, onda već ni Pavao ne bi bio mogao biti apostol. Sam Isus nije dao nikakvo obrazloženje za svoj izbor. Slijedom toga ne mogu se ni za Crkvu donositi nikakvi normativni zaključci.

SAŽETAK: Skupština okružnih apostola je u svibnju 2021. zaključila: „Prema svjedočanstvu Novoga zavjeta Isus je za apostole pozivao samo muškarce. Njima je povjerio upravljanje Crkvom. O pitanju da li se neka duhovna služba u njegovoj Crkvi može povjeriti i ženama nije nam poznat nikakav Isusov stav. Iz Isusovih riječi i djela ne može se donijeti neki jasan zaključak da li je ili nije moguće ređenje žena. Odluku donosi apostolat, nadležan za poredak u Crkvi, a po nadahnuću i pod vodstvom Duha Svetoga.“

Povijest apostolskih đakonica

U katoličko-apostolskim ali i u novoapostolskim zajednicama bilo je žena koje su djelovale kao đakonice. U katoličko-apostolskim zajednicama su primale blagoslov za obavljanje svog zaduženja od

anđela - dakle predstojnika - zajednice, ali nisu bile zaređene. Ni u novoapostolskim zajednicama nisu vjerojatno bile ređene, već su samo primale neki poseban blagoslov. Nije jasno tko je taj blagoslov udjeljivao. Sve do 50-tih godina dvadesetog stoljeća đakonice su djelovale u zajednicama i obavljale su prije svega dušobrižničke i karitativne zadaće. U izdanju „Pitanja i odgovori“ koje se pojavilo 1952. godine đakonice se više ne spominju.

Bez naučnog obrazloženja

Kasnije se pitanje ređenja žena za duhovnu službu spominjalo tek suzdržano. U „Saopćenju Veleapostola“ – koje je izdano 1999. godine za vrijeme služenja Veleapostola Fehra – u završenom se odlomku nalazi sažeta napomena: „U Novoapostolskoj Crkvi žene ne vrše i ne obnašaju nikakvu duhovnu službu. Pritom se Crkva ravna po Isusovom uzoru i svjesna je da djeluje u skladu s porukama Svetog pisma. Sljedećih godina bilježimo tako napomene Veleapostola Fehra i Lebera da je ređenje žena za duhovnu službu još otvoreno pitanje. Javnog i teološki utemeljenog stava apostolata o pitanju žena i duhovne službe nije bilo.“

Uloga žene u sadašnjosti i budućnosti

Danas su žene na razne načine aktivne u zajednici. Vode nedjeljnu školu i održavaju vjeronauk za djecu raznih uzrasta, sve do konfirmacije, a uključene su i u rad s mladima. Pritom se dijelom radi o aktivnostima naviještanja i tumačenja evanđelja. One pjevaju zajedno sa zaređenim i nezaređenim muškarcima u zborovima i tako pjesmom i biblijskim tekstovima izražavaju svoju hvalu, klanjanje i molitvu Bogu. Primjetan je ovdje

razvoj koji sugerira i upućuje na pitanje i razmišljanje o ređenju žena.

Pitanje o prenošenju ovlasti duhovne službe ženama nameće se i s obzirom na nauk da su muškarci i žene u jednakoj mjeri pozvani ubrojiti se među prvence ili u kraljevsko svećenstvo te da svi primaju jedno novo tijelo koje sličiti onome uskrsloga Gospodina. „Kraljevsko svećenstvo“ će u kraljevstvu mira zajedno s Kristom naviještati evanđelje. Taj eshatološki poziv, koji vrijedi za budućnost, upućuje na razmišljanje da muškarac i žena već sada smiju i preko duhovne službe služiti na spasenje svog bližnjega.

SAŽETAK: Sve do prve polovice dvadesetog stoljeća ženama se povjeravala sužba đakonice. Ta je praksa kasnije prekinuta bez ikakvog obrazloženja. U današnje su vrijeme žene u zajednici aktivne bilo kao vjeroučiteljice, bilo kao voditeljice mladih. Pitanje o prenošenju ovlasti duhovne službe i na žene nameće se i s obzirom na vjeru da su i muškarci i žene u jednakoj mjeri pozvani ubrojiti se među prvence a time i u kraljevsko svećenstvo.

Teološka procjena

Promatramo li novozavjetna svjedočanstva pod vidom ovlasti i naloga duhovne službe, možemo ustvrditi da se u njima tema ovlasti duhovne službe ne spominje, a jedva da i daju argumente zašto žene ne bi mogle dobiti tu ovlast.

Mali broj negativnih izričaja koji se nalaze uglavnom u pastoralnim poslanicama odnosi se na različite aktivnosti u zajednici i time pripada onom odnosu koji se prema novoapostolskom shvaćanju duhovne službe označava kao nalog službe. Ženama se u pastoralnim poslanicama zabranjuje djelovanje u zajednici, ali se ne objašnjava zašto im se ne može povjeriti neka duhovna služba. Problem ovlasti duhovne službe se u novozavjetnom kontekstu ne spominje ni izričito ni prešutno.

To je sigurno povezano i s time da u Novom zavjetu kao po pravilu nema opširnih izričaja o nauku. U najboljem slučaju ima nekih naznaka o Trojstvu, o shvaćanju sakramenata, o Crkvi i duhovnoj službi. Razvoj naučnog stava o krugu takvih tema počinje zapravo tek u drugom stoljeću, dakle nakon novozavjetnog vremena.

U Kristu nema razlike

Teološko opravdanje za ređenje žena za duhovnu službu može biti samo antropološko (dakle, polazeći od naravi čovjeka) i soteriološko (polazeći od čovjekove potrebe da bude spašen). Čovjekova sličnost Bogu - to je vjerojatno postalo jasno - je hermeneutički ključ za pitanje da li je ređenje žena opravdano. Činjenica da je čovjek stvoren na sliku Božju govori o temeljnom čovjekovom odnosu prema Bogu i o odnosu Boga prema čovjeku. Muško i žensko su u jednakoj mjeri slika Božja; njihov odnos sa samim Bogom je neposredan.

Antropološki to znači: muško i žensko, žensko i muško, su istog dostojanstva i primili su od Boga isti nalog. „Bog daje svom najuzvišenijem stvorenju životnu snagu i dopušta mu da ima udjela u obilježjima božanske naravi kao što su ljubav, osobnost, sloboda, razum i besmrtnost“ (KNaC 3.3.2). Muško i žensko su doduše po svom podrijetlu savršena stvorenja Božja, ali im je čovjekov pad u grijeh jednako naštetio tako da su opterećeni istočnim grijehom i sklonošću grijehu. Muško i žensko su grešnici te im je u jednakoj mjeri potrebna milost Božja i otkupljenje. Žensko i muško su dakle na jednak način soteriološki potrebiti.

Božje obraćanje palom čovjeku odnosi se na oboje: Isus Krist je jednako umro za muško i za žensko a spasenje koje je stekao vrijedi jednako za jedno kao i za drugo. Ako ljudi neovisno o svom spolu mogu primiti spasenje, onda mogu neovisno o svom spolu sudjelovati u spasenju - ukoliko se ono ostvaruje po vršenju riječi i primanju sakramenata.

U Kristu ne smije prema Pavlu biti razlika između Židova i pogana ni između robova i slobodnjaka kao ni između muškog i ženskog (Gal 3,28). Načelnu suobličnost svih kršćana, koju apostol ovdje

spominje, valja jasno istaknuti kao princip i temelj Crkve odnosno kao sredstvo za stjecanje spasenja.

Treba imati na umu da uskrsnuli Isus nije ni muško ni žensko, jer Uskrsleme prema jednoj Isusovoj riječi nedostaje obilježje spolnosti (Mk 12,25).

SAŽETAK: Novozavjetna svjedočanstva koja govore protiv sudjelovanja žena na bogoslužju i u životu zajednice, ne daju za to nikakvo uvjerljivo obrazloženje. Većina tih tekstova ima izričito pragmatičan karakter i vezuju se uz određeno razdoblje. Postaje jasno da teološko obrazloženje za ređenje žena u duhovnu službu može biti samo antropološko (dakle, polazeći od naravi čovjeka) i soteriološko (polazeći od čovjekove potrebe da bude spašen).

Ravnopravnost i jednako dostojanstvo pred Bogom, Stvoriteljem, bez stava Isusa Krista i proturiječnosti u apostolskim poslanicama: tako glasi rezultat biblijskog prikaza. Koje dogamtske posljedice izvači Novoapostolska Crkva iz toga? O tome govorimo u sljedećem dijelu naučnog poučka na temu „Ređenje žena“.

